

مصاحبه با داوود رضوی و سعید ترابیان دو تن از اعضای هیئت مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه

بیست دوم شهریور ماه هشتاد و پنج

سایت شورا

شورا: آقای ترابیان، اعضای سندیکای کارگران شرکت واحد بویژه اعضای هیئت مدیره آن برای دستیابی کارگران به مطالباتشان تاکنون چه مشکلاتی را متحمل شده اند؟

ترابیان: ما از همان لحظه شروع فعالیت‌هایمان برای احیای سندیکا که قبلا نیز وجود داشته و انسانهای زیادی برای آن زحمت کشیده بودند با برخورد شدید بخش مدیریت شرکت واحد و الخصوص واحد حراست مواجه شدیم. بدلیل اینکه اینان سالها در رابطه با حقوق کارگران به نفع دولت و کارفرما نظر میدادند و منافع خود را با شروع فعالیت سندیکا در خطر افتاده می دیدند فشارها و محدودیتهای زیادی را علیه ما آغاز کردند. این فشارها و محدودیتها مدت زیادی به طرق مختلف از قبیل انتقال عمدی فعالین سندیکا به مناطق دوردست، قطع اضافه کاری، بازداشت و اخراج و فرا خواندن به حراست و نهادهای امنیتی اعمال میشد تا اینکه عوامل شورای اسلامی در شرکت واحد حمله سازمانیافته ای را به محل سندیکا در تاریخ..... انجام دادند در این حمله اعضای حاضر سندیکا و بویژه منصور اسالو به شدت مورد ضرب و شتم قرار گرفته و اموال آن از طرف مهاجمین تخریب شد و اسناد موجود توسط آنان مورد سرقت قرار گرفت. بلافاصله پس از این حمله محل سندیکای خبازان هم که ما فعالیت‌های خود را در آنجا متمرکز کرده بودیم پلمپ شد. بدنبال این وضعیت ما شکایتی را از مهاجمین به دادگاه تسلیم کردیم اما با وجود مشکلات زیادی که در این راه متحمل شدیم هنوز نتوانسته ایم از شکایت خود نتیجه ای بگیریم. به موازات و در ادامه این فشارها در تاریخ اول دی ماه ۸۴ تعدادی از اعضای هیئت مدیره سندیکا، منجمله منصور اسالو را بازداشت کردند. در اعتراض به این بازداشتها سندیکا اعتصاب مورخه ۱۳۸۴/۱۰/۴ را فراخوان داد و همانطوریکه احتمالا خوانندگان شما در جریان هستند این اعتصاب با آزادی اعضای هیئت مدیره سندیکا (به استثنای منصور اسالو) و وعده هایی که قالیباف برای تحقق خواسته های ما داد پایان پذیرفت. اما با گذشت زمان نه تنها منصور اسالو آزاد نشد بلکه به هیچکدام از وعده های داده شده توسط قالیباف نیز عمل نشد ما برای دفاع از حقوقمان چاره ای جز اعتصاب مجدد ندیدیم و سندیکا برای اعتصاب دیگری در تاریخ ۱۳۸۵/۱۱/۸ فراخوانی را صادر کرد. با فراخوان این اعتصاب، نیروهای امنیتی قبل از شروع اعتصاب به منازل اعضای سندیکا یورش بردند و در مواردی با ضرب و شتم همسر و فرزندان کارگران، دستگیرهای گسترده ای را آغاز کرده و شبانه برخی توقفگاهها را اشغال کردند و صبح اول وقت، کارگرانی را که حاضر به کار نبودند یا دستگیر کردند و یا به اجبار به کار واداشتند بطوریکه تعداد کثیری از اعضای سندیکا دستگیر و به زندان اوین منتقل شدند از آن پس ما

روزهای سخت تری را میگذرانیم پس از آزادی دستگیر شده گان وقتی آنها به سر کار خود مراجعت کردند مسئولین از پذیرش آنها خودداری نمودند تا اینکه با اعتراض دوباره ما و اعتراض سازمانهای کارگری در سطح دنیا بتدریج دوستان ما موفق شدند بر سرکارهای خود باز گردند اما از پذیرش ۵۶ نفر از ما بر سرکارهایمان تاکنون خودداری کرده اند. این عده حدود هشت ماه است که دستمزدی دریافت نکرده اند و نیز دفترچه های درمانی کسانی را که مدت اعتبار دفترچه هایشان تمام شده است تمدید نکرده اند. همچنین به ما اجازه خرید از فروشگاه را با دفترچه تعاونی نمیدهند. بطور کلی میتوانم بگویم که تمام زندگی ما را به دلیل دفاع از منافع صنفی مان به گرو گرفته اند و همه ما دچار مشکلات عدیده ای شده ایم بطوریکه در این مدت برخی از دوستان ما به دلیل فشارهای مالی در خانواده های خود دچار مشکلات بسیاری شده اند. اما این را هم بگویم که ما در این مدت از طرف انسانهای زیادی حمایت شده ایم و همچنان انتظار حمایت بیشتری را داریم، این امر به ما امید بخشیده است و ما مصمم هستیم تا رسیدن به خواسته هایمان به تلاشهای خود ادامه دهیم، این را ما حق خود میدانیم و امیدواریم که بزودی با تلاشهایی که میکنیم به خواسته هایمان برسیم.

شورا: آقای رضوی، سندیکا چه تاثیری بر مسائل صنفی کارگران شرکت واحد داشته است؟

رضوی: ببینید سندیکا قبل از هر چیزی آگاهی و دانش اعضای خود و سایر کارگران را بالا برد هم اکنون صدها کارگر شاغل در شرکت واحد وجود دارند که به برکت سندیکا با حقوق خود آشنا شده اند و دیگر آنها آدمهای قبلی نیستند، این مسئله برای ما از اهمیت زیادی برخوردار است چرا که کارگران آگاه را نمیشود فریب داد و یا براحتی حقوق صنفی شان را نادیده گرفت. از طرفی با تشکیل سندیکا و تحت فشار آن طبقه بندی مشاغل را که سالها بود در شرکت واحد اجرا نمیشد هر چند نه خیلی کامل، ولی به اجرا گذاشتند من به جرات میگویم که اگر کارگران در سندیکا متشکل نمیشدند هیچگاه طرح طبقه بندی مشاغل در شرکت واحد به اجرا در نمی آمد کما اینکه در جاهای دیگر به اجرا در نیامده است. این وجود سندیکا و فشار آن بود که مسئولین را وادار به اجرای طرح طبقه بندی مشاغل در شرکت واحد کرد. از دیگر دستاوردهای سندیکا اضافه شدن نزدیک به سه هزار تومان به دستمزدها و دادن بن های خرید رایگان به کارگران میباشد که قبل از تشکیل سندیکا و مبارزه ما چنین بن هایی به این وسعت به کارگران داده نمیشد، دادن وامهای چند میلیونی به کارگران که قبلا سقف آنها زیر یک میلیون بود و واگذاری شرکت واحد به شهرداری که سالها بود معلق مانده بود به نظر من از دیگر دستاوردهای سندیکا برای کارگران شرکت واحد است، اینها میسر نبود مگر به یمن وجود سندیکا. هر چند که ما هنوز نتوانسته ایم به همه خواسته های خود که یکی از اصلی ترین آنها برسمیت شناخته شدن سندیکاست برسیم اما حقیقتش تا به اینجا، با وجودیکه هم اکنون بیکار نگه داشته شده ایم و ۵۶ نفر از ما در بدترین شرایط بسر میبریم از کاری که انجام داده ایم احساس رضایت میکنیم، چرا که قادر شدیم تاثیر مثبتی را بر زندگی نزدیک به ۱۷ هزار نفر از همکارانمان بگذاریم. من ایمان دارم با اصرار ما جهت حفظ سندیکا و فقط با حفظ و تداوم فعالیت آن است که انشاء الله ما به همه خواسته های خود خواهیم رسید.

شورا: آقای ترابیان، تاکنون حمایت کارگران سایر بخشها بویژه تشکلهای کارگری موجود از سندیکای کارگران شرکت واحد چه در سطح داخلی و چه در سطح بین المللی به چه میزانی بوده است؟

ترابیان: هم در سطح داخلی و هم در سطح بین المللی حمایتهای زیادی از ما شده است. در واقع بدون این حمایتها من نمیتوانم پیش بینی کنم که امروز ما چه وضعیتی میتوانستیم داشته باشیم. در این میان بویژه حمایتهای بین المللی سازمانها و نهادهای کارگری بسیار تاثیر گذار بوده است بطوریکه حول حمایت از سندیکای کارگران شرکت واحد یک همبستگی جهانی کارگری به منصفه ظهور رسید. این سازمانها و نهادها با توجه به اینکه دولت جمهوری اسلامی ایران یکی از کشورهای امضا کننده مقاله نامه های بین المللی در حوزه مسائل کارگری می باشد مرتبا با مقامات مسئول در ایران نامه نگاری کرده و ضمن حمایت از ما، تعهدات دولت جمهوری اسلامی را به آنان یادآوری میکردند. ببینید کار ما در سندیکا بر اساس مقاله نامه های ۸۷ و ۹۸ سازمان جهانی کار (و برخی قوانین داخلی) که جمهوری اسلامی یکی از امضا کنندگان آن است کاملا یک کار قانونی بوده و هست. در این چهارچوب سازمانهای کارگری در سراسر دنیا هر جا که حقوق کارگران نقض شود از همدیگر حمایت میکنند و این مسئله امری جا افتاده در تمام نقاط دنیا می باشد. امروزه این حمایتها در سطح بین المللی تاثیر بسزایی در تصمیم گیریهای دولتها در مورد مسائل کارگران دارند و ما نیز در ایران از این قاعده مستثنی نیستیم. در این راستا در طول مدتی که ما تلاش خود را برای استیفای حقوق مان آغاز کرده ایم بطور مرتب در سطح بین المللی از ما حمایت شده است، بطوریکه حتی کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری روز ۲۶ بهمن ماه را بعنوان روز جهانی حمایت از سندیکا و کارگران ایران اعلام کرد و بسیاری از دوستان ما بدنبال این حرکت بود که از زندان آزاد شدند. در رابطه با آزادی منصور اسالو نیز سازمانهای کارگری در دنیا تلاشهای زیادی کردند. در نتیجه این حمایتها و مساعدتهای چشمگیری که در میان سازمانهای کارگری در رابطه با سندیکای ما وجود داشت ما به عضویت فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل نیز پذیرفته شدیم و به این ترتیب سندیکای کارگران شرکت واحد جهانی شد. الان ما در میان سازمانهای کارگری دنیا یک سندیکای شناخته شده و مهمی هستیم و طبق قوانین بین المللی بویژه بیش از همیشه از حمایت قوی فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل که خودمان نیز عضو هستیم برخورداریم. ما به کنگره این فدراسیون دعوت شدیم اما متاسفانه نتوانستیم در آن شرکت کنیم. زمانی که اسالو آزاد شد کنگره این فدراسیون در حال برگزاری بود و با شنیدن خبر آزادی اسالو از زندان، کنگره دقایقی کار خود را تعطیل کرده و نماینده های کارگران شرکت کننده از سراسر جهان در آن، از جای خود بلند شده و به مناسبت آزادی اسالو دست زدند. در سطح داخلی هم حمایتهای زیادی از طرف کارگران بخشهای مختلف و نهادهای اجتماعی دیگر صورت گرفت اما حقیقتش این حمایتها آنطور که ما انتظار داشتیم نبود. البته به نظر من همه کارگران در کشور ما قلبا در کنار ما بودند و با ما احساس همدردی و همبستگی میکردند اما بدلیل نبود تشکل و گسیختگی ایی که در میان کارگران در کشور ما وجود دارد حمایتهای آنان از ما هم، آنطور که باید و شاید محقق نشد. من امیدوارم که با ایجاد سندیکا و دیگر تشکلهای مستقل توسط خود کارگران روزی بشود که همه ما قادر شویم به طور منسجم و سازمانیافته ای مانند کارگران سایر نقاط جهان از همدیگر حمایت کنیم.

شورا: آقای رضوی، هم اکنون در تلاش برای رسیدن به خواسته هایتان در چه وضعیتی قرار دارید و توقع شما از کارگران سایر بخشها چیست؟

رضوی: در حال حاضر با وجود دستاوردهای زیادی که سندیکای ما داشته است هنوز به ما رسماً اجازه فعالیت نداده اند با اینحال ما فعالیتهای سندیکایی خود را بر اساس رای کارگران با تمام قدرت دنبال میکنیم. از طرف دیگر پس از اعتصاب و بازگشت بکار بخشی از دوستان ما بر سرکار، حدود ۱۸۰ نفر از ما همچنان معلق بودیم و اجازه بازگشت بکار را به ما نمیدادند اما با پیگیریهایی که انجام دادیم تا کنون به استثنای ۵۶ نفر، همه همکاران ما بر سر کارهای خود باز گشته اند. همانطور که قبلاً هم گفتیم ما ۵۳ نفر از حدود هشت ماه پیش تاکنون دستمزدی دریافت نکرده ایم و از همه مزایای کارگران شاغل هم محروم بوده ایم. ما بطور مرتب با مراجعه به وزارت کار و ادارات کار مربوطه اعتراض خود را دنبال میکنیم، اخیراً

هم قولهایی به ما داده اند اما اینکه چقدر این قولها عملی بشود معلوم نیست. هر چند که ما ۵۶ نفر از نظر معیشتی و سایر مسائل مربوط به زندگی شدیداً تحت فشار هستیم و در وضعیت بسیار نامناسبی قرار داریم اما تا رسیدن به خواسته هایمان دست از فعالیت بر نخواهیم داشت، توقع ما از کارگران دیگر اینست که همانند ما تشکلهای سندیکای خود را بر پا کنند و بطور مادی و معنوی از ما حمایت نمایند. موفقیت ما موفقیت همه کارگران ایران است، اگر ما موفق شویم بدون شک این مسئله در همه بخشهای کارگری دیگر تاثیر خواهد گذاشت و کارگران دیگر راحتتر به ایجاد تشکلهای آزاد خود برای رسیدن به مطالباتشان اقدام خواهند کرد.

شورا: آقای ترابیان، به کارگران سایر بخشها برای رسیدن به مطالباتشان چه توصیه هایی دارید؟

ترابیان: توصیه ما اینست که بطور خستگی ناپذیری دست به متشکل کردن خودشان بزنند، کارگری که تشکل نداشته باشد در مقابل کارفرما تنهاست و بطور انفرادی نمیتواند به حقوق پایمال شده خود برسد. از اینرو ما از عموم کارگران میخواهیم که اقدام به ایجاد سندیکاهای خود بکنند. ایجاد سندیکا و متشکل شدن تنها راه بهبود بخشیدن به وضعیت زندگی ما کارگران است.

به نظر ما اینکار کارگران قانونیست و اگر خودشان آستینهایشان را بالا بزنند و کوتاه نیابند موفق به ایجاد سندیکاهایشان خواهند شد ما چاره ای جز اینکار نداریم. ۲۷ سال است که زندگی ما کارگران روز بروز بدتر شده است بطور یقین اگر ما تشکل داشتیم و از حقوقمان با استفاده از تشکلهایمان دفاع میکردیم امروز وضعیت زندگی هیچکدام از ماها اینچنین نبود، همه ما کارگران شرمنده همسر و فرزندانمان هستیم، برای پایان دادن به این وضعیت هم، بدون تشکل و بصورت انفرادی هیچکاری نمیتوان کرد. از اینرو باز هم تاکید میکنیم: دوستان! متشکل شوید، از همدیگر حمایت کنید، اگر در گوشه ای کارگران یک واحد تولیدی و.... دست به اعتراض میزنند از آنها حمایت کنید، همدیگر را تنها نگذارید، به ما در سندیکای شرکت واحد از نظر مادی و معنوی کمک کنید، ما تنها با ایجاد تشکل و حمایت از همدیگر است که قادر خواهیم شد زندگی خوبی را برای همسر و فرزندانمان به ارمغان بیاوریم.